

JDE DO TUHÝHO

Asi vám to musím trochu vysvětlit. Máma s náma už nechce bejt, jelikož jsme jí ukradený, putna a šumák. I když ukradený nejsme, protože nás nikdo neukradl, putna nejsme, protože nevím, co to znamená, a šumák nejsme, protože ten šumí a my nešumíme. Navíc šumák se musí hodit do vody, bez ní je nanic. Jako máma bez nás.

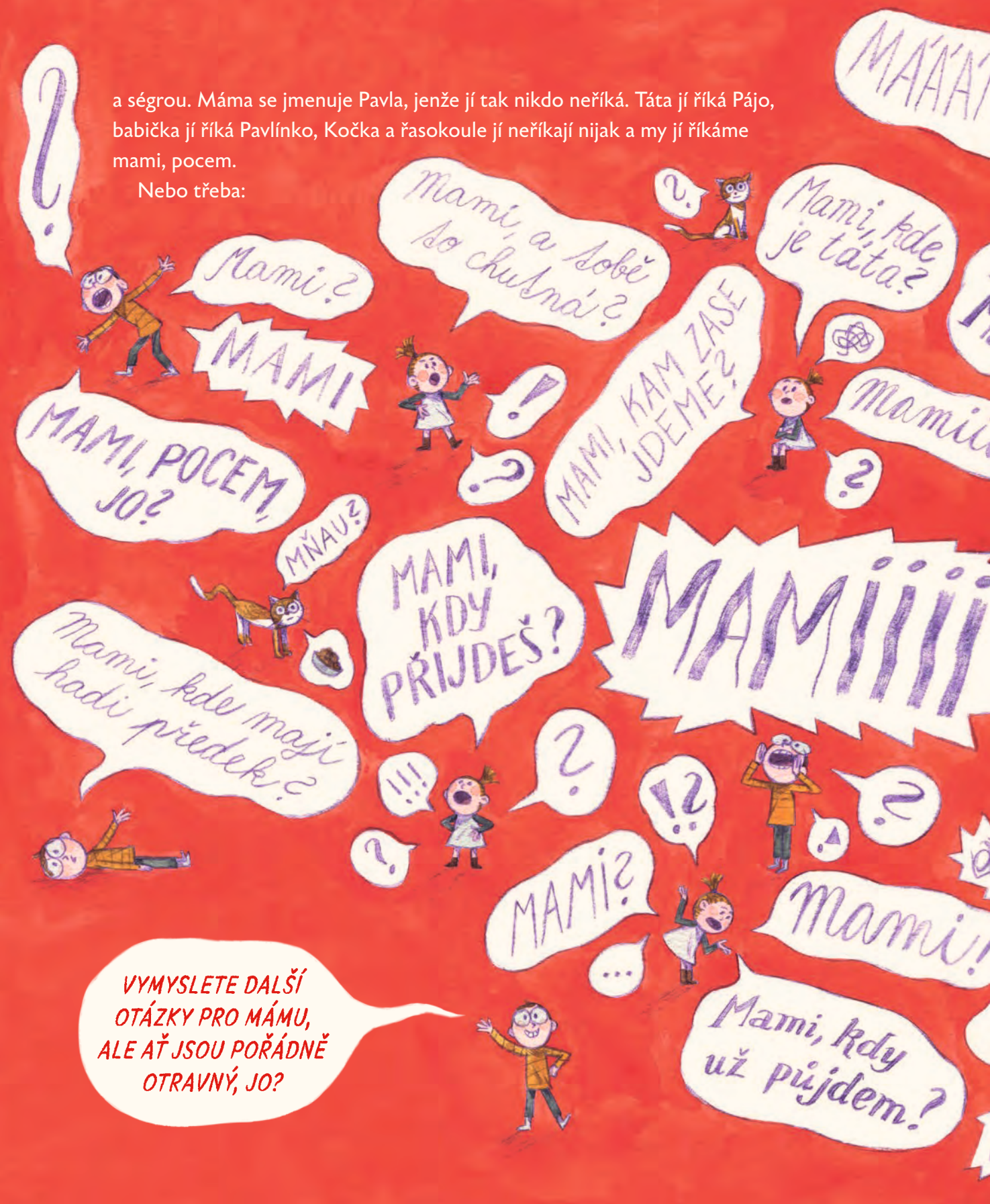
Jmenuju se Vojta. Mám ještě ségru, ale její jméno vám neřeknu, abyste ji neunesli. Svět tam venku je totiž plnej nebezpečí. A kdyby někdo věděl, jak se ségra jmenuje, tak by na ni tím jménem zavolal, dal by jí otrávený bonbony nebo roztomilý štěně, pak by ji zatáhl do svého doupěte a už bysme ji nikdy neviděli. Někdy bych ji teda radši neviděl, ale nějakýho úchyláka bych jí nepřál.

Já teď chodím do třetí třídy a ségra do školky. No a máma se rozhodla, že už jsme dost velký a že půjde do práce. Není to fér, protože většinou nám spíš říká, že jsme na něco moc malý. Ale na to, aby šla do práce, jsme velký dost, to je zajímavý.

Máme mámu rádi a nechápeme, proč by do té práce měla chodit. Babička si taky myslí, že by neměla. Vždycky říká: „Honzík se o vás postará, kam bys chodila?“ Tím myslí tátu. Babička mu říká Honzík, i když se jmenuje Jan. Nej-spíš proto, že je jeho máma. Babi si myslí, že když se o něj celej život starala, musí se teď zas on starat o nás. Protože kdyby se dál starala babička a bydlela kvůli tomu s náma, tak se tady úplně zblázníme.

Stačí, že tu s náma je kočka a řasokoule. Kočka se jmenuje Kočka a řasokoule se nejmenujou nijak a naštěstí (podobně jako kočka) nemluví. Je jich asi dvacet, ale stejně je to s nima jednodušší než s tátou/Honzíkem, se mnou

VYMYSLTE DALŠÍ
OTÁZKY PRO MÁMU,
LE AŽ JSOU POŘÁDNĚ
OTRAVNÝ, JO?

A asi proto chce máma do práce. Jenže to má háček, což ona nechápe, ale my jo. Kdo se o nás bude starat, když budeme zrovna na něco moc malý? A co když budeme nemocný? Nebo za náma přijdou úchyláci nebo nějaká epidemie? To tady budeme na všechno sami? Jenom s Kočkou a řasokoulema?

Rozhodli jsme se, že tohle nedopustíme. A proto hodláme mámě v návratu do práce zabránit všemi způsoby. Jenže nám zbejvá už jen pár dní. Jak to dopadne? Sledujte to s náma a pojdte nám pomoci!

PLÁN A: ANGIÍNA

„Mami, pocem!“

„Co je, Vojto?“

„Prostě pocem, je to důležitý!“

Je to otázka života a smrti!“

„No dobře, už jdu. Co se děje?“

„Asi umírám, mami.“

„Ale nepovídej. Jak to?“

„Strašně mě bolí v krku! Taky hlava, koleno a loket!“

„Loket?“

„Možná mám angínu, mami!“

„Myslíš?“

„Nebo covid! Chřipku! Neštovice! Zlomenou nohu!“

„Vojto, mně se to nezdá. Jdu dělat oběd.“

„Mami, pocem!“

Máma bohužel někdy i ty nejzákeřnější a nejmiň nápadný léčky prokoukne. Dneska třeba chtěla jít do práce podepsat smlouvu. To je nějaký papír, kterým nám v té práci mámu vezmou a už nám ji odtamtud nikdo nevrátí.

A tak je jasný, že jsme z toho onemocněli. Mě bolel krk, hlava, koleno a loket a ségra se prakticky jen plazila, jak byla unavená. Rozhodně by dneska nemohla do školky a já do školy. Ještě by to tam od nás někdo chytil a pak by celou moji 3. B bolely krky, hlavy, kolena a lokty a celý ségřiny Veverky by se plazily herničkou a paní učitelky by z toho byly úplně šílený. Asi tak, jako je teď šílená máma. Ale ta si za to může sama, když nás porodila. My jsme

J
á
č
š
ř
ž
P
V
i
u
K
J
B
A
W
x
O
V
I
ř
ž
P
V

se ji o to neprosili, ale když už tady jsme, tak tu prostě musí bejt s náma, to se nedá nic dělat. Tak tu smlouvu dneska holt ještě nepodepíše, když musí bejt s náma doma. Každý den k dobru se počítá.

„Mami, pocem!“

„Vařím oběd. Co chceš, Vojto?“

„Prostě sem pojd!“

Nejlepší to stejně bylo za covidu. Sice bylo plno lidí nemocných a jeden děda nám umřel, ale zas jsme mohli bejt doma s mámou a tátou. Mohli jsme vstávat, kdy jsme chtěli (takže ještě o něco dřív než normálně), mohli jsme snídat, kdy jsme chtěli, a hrát si, jak jsme chtěli.

Nikdo nás nevlácel na žádný pitomý výlety, maximálně se podívat na vlaky. A doma byl dokonce i táta, i když z toho byl nervózní. Pořád jsme hráli stolní hry, pekli hnusnej scvrklej chleba a počítali z okna lidi bez roušek a jezevčíky. A taky jsme si dělali vlastní osmisměrky, hehe!

NAJDĚTE V MOJÍ OSMISMĚRCE SLOVA: DOMA, MÁMA, TÁTA, VOJTA, SÉGRA, ŘASOKOULE, KOČKA, RODINA.

Je pravda, že máma byla tenkrát hodně v nervu. Ale aspoň jsme byli pořád spolu, to bylo hezký. Lepší bejt pořád se zpruzenou mámou než sami bez mámy.

Ale zas abyste si nemysleli, že je zpruzená furt. Ona je někdy moc hodná. Dělá nám snídane, obědy, večeře, úkoly, myje nás, pere nám, uklízí po nás a kdovíco ještě. Samý nudný věci. A každý ráno, když vstanu, tak se k ní na chvíli přitulím, to mám fakt rád. Je to, jako bych byl mimino, i když jsem samozřejmě už dost velkej a bejt mimino je trapný. Ale ráno se to snese, když se včas vytrhnu, že už musím.

Stejně ale máma pořád říká, že si od nás potřebuje odpočinout. Jenže v tom jí přece nikdo nebrání! Ať si odpočívá, když je s náma, co je na tom tak těžkýho? Tuhle říkala, že chce koukat na odpočinkovej film, a tam se přitom taky pořád všechno hejbal, řvalo a mlátilo jako my. Tak já fakt nevím, co máma chce.

„Mami?“

„Co je?“

„Půjdeš sem?“

„Proč?“

„Bolí mě oko. Ale fakt. Skoro na něj nevidím.“

„Nepovídej.“

„A začíná mě bolet i pusa. Za chvíli možná nebudu moct ani mluvit!“

„Hurá!“

„Ty mě nemáš ráda, mami. Asi chceš, abych umřel.“

„Nechci. A pojď na oběd.“

„Jupí!“

A tak jsem šel na oběd a úplně jsem zapomněl, že mám vlastně angínu nebo co. Ségra nezapomněla a doplazila se do kuchyně, protože si na to plazení tak zvykla, až úplně zapomněla, že umí chodit. Ale když viděla špagety carbonara, co milujeme, tak si najednou vzpomněla. Navíc byly fakt dobrý, tak jsme pro jednou teda mámě odpustili, že nás chce opustit.

PORADA

Rozhodli jsme se svolat válečnou poradu. Do mámina odchodu do práce zbejvá už jen pár dní. Takže večer, když máma usnula, jsme se všichni sešli. Já, ségra, Kočka a řasokoule. Samozřejmě že u akvářka, protože řasokoule by z něj asi moc daleko nedošly, to je jasný. Některý poslední dobou spíš pošly než došly, protože jim tam ségra nalila teplou vodu, to nesnášejí. Máma si toho naštěstí ještě nevšimla.

*SPOČÍTEJTE, KOLIK JE V AKVÁRKU CHCÍPLÝCH ŘASOKOULÍ.
JAK SE POZNAJÍ?*

„Co budeme dělat? Už zbejvá hrozně málo dní! Třeba tak tři nebo čtyři, už nevím,“ zahájil jsem poradu.

„Kolik jsou čtyři?“ zeptala se ségra.

Ukázal jsem jí čtyři prsty. Kočka to věděla, protože má čtyři nohy, i když někdy ji zmate ocas. Řasokoulím to bylo ukradený, jen si tam tak plavaly, teda ty živý. Pořádně jsem na ně zatukal, ať se trochu zapojí, ale jen zavlnily řasama a víc nic.

„Nemoc už jsme vyzkoušeli, jenže máma to prokoukla,“ uvažoval jsem.

„Asi proto, že jsme to zkoušeli mockrát předtím,“ dodala nečekaně chytře ségra.

„Mňau,“ řekla Kočka, protože už ji to asi nudilo.

„Máme smůlu, že skoro nebejváme nemocný. Ve škole každou chvíli někdo něco chytne, a my furt nic, to není fér. Ani blbá nudle u nosu,“ postěžoval jsem si.

„Tak co budeme dělat?“ začala ségra nabírat.

„Nejspíš nic! My tady totiž vůbec nebudeme. My budeme ve škole a ve školce,“ řeknu jí moudře.

„Tak proč teda máma nemůže bejt v tu dobu v práci?“ ptá se zase ségra.

„Přece aby tady na nás mohla čekat. Co když se nám ve škole něco stane? A taky tady musí udržovat teplo rodinnýho krbu.“

„Co to je?“

„To se tak říká.“

„Aha. Nepůjdem už spát?“

„A co ta porada?“

„Mě to neba.“

„No ale co budeme dělat? S tou mámou?“

„Počkej, přemejšlim. Co třeba...“

„Pozor, jde sem!“

Do pokoje vejde máma.

„Jak to, že nespíte?“

„Měli jsme poradu.“

„V deset večer? Ráno vstáváte do školy a do školky!“

„My tam zítra nejdem. Máme ty nemocný lokty!“

„Z toho se vyspíte, neboj, Vojto.“

„Právě že bojím, že nevyspíme, mami.“

„Tak šup do postele.“

Máma si ještě lehne k nám a my se k ní přitulíme, každé z jedné strany.

„Mami, nebude se nám stýskat, když budeš v práci?“

„A proč by se vám stýskalo? Budeme se na sebe naopak víc těšit, víš?“

„Já se teda těšit nebudu. Budu nervní a budu mlátit ségru. Když tu nebudeš, tak se tady normálně umlátíme. Protože nám nikdo neřekne, abysme přestali.“

„No jo, mami. Normálně se pobijem!“

„Budeš nám chodit na hrobečky?“

„S kytičkama?“

„A s pomerančema?“

„Já bych radši hrušky, šlo by to?“